

1941 Jan. 31

Lille Norge

AVISEN

NR 4

"Lille Norge" 31 JAN. 1941 TORONTO

2den Arg.

PROLOG VED ÅPNINGEN

av

HARALDSHALLEN, LILLE-NORGE

21.1.42.

ooo

1. Et stykke mark lå engang brakk,
 unyttig, upåaktet,
 som tumleplass for mus og makk
 alene ettertraktet,
 en skjendsel for Toronto by,
 og havnestyrets hodebry.

2. Som for å vise hvor den var
 av skjære unnerklassen,
 så lå med runways og hangar
 den hovne flygeplassen
 med hånflir mot sin bror i nød,
 tversover, hvor kanalen flød.

3. Da kom en dag den norske mann,
 kampglødende fra valen,
 og så hvor bakvent alt lå an
 omkring den der kanalen.
 Til slikt var han blitt opplært i
 Europas urdemokrati.

4. Han ryddet opp og bygget hus,
 tok fatt med öks og hakke.
 Den brakke mark, med makk og mus
 fikk brakke etter brakke.
 Og så en dag i höstsols skjær
 lå Lille-Norge ferdig der.

5. Ja da var lökken nummer ett.
 Dens ry gikk langt av lande.
 Og flere bygg blev tett i tett
 lagt ved kanalens vande.
 Snart kom et kolossalt depot,
 og siden City Radio.

6. Og med den nye Haralds Hall
 er kronen satt på verket:
 Ett sted hvor ånd berikes skal,
 ett sted hvor menn blir sterke.
 Slik ligger nu vår treningsleir
 til legemets og sjelens seir.

aaa

oooooooooooooooooooooooo

- sannelig sier jeg eder, se skriften på veggen
(Mat. 3. 15. ell.lign.)

Folk flest mener - eller har den opfatning - at det eneste sted hvor man kan ha det "morro" - hvad de nu enne måtte mene med det - er i de moderne fornøielsesfabrikker.

De vet: Kino og barer og theater også danselokaler og som siste post på programmet, hotellværelser. - Efter en lang grå hverdag med terror og alle de likefrem utrolige urettferdigheter som bare vi soldater stilles ansikt til ansikt med mens vi svelger adamseplet av bare nedverdige, vel da er det altså at man får seg tak i en stritkar og drar bort til en av disse stedene hvor livet er lys-erødt og fornøielig. Vi sitter formelig å småskriker av fryd over den lille festlige ölflasken, eller vi drikker inn et kollosalbillede av Heddy Lamarr gjennom øinene og porene og buksesmekken også for den saks skyld.

Noe som kvikker opp er dessuten å gå på et av disse bisarre stedene hvor yngre hunkjønner smyer seg omkring og smyer seg ut av teltet sitt og siden blir stående der oppe på senen å smyge en stund i bare rene skjøre.... eller for å være nøiaktig, en pong-pong eller hvad man nu kaller det står mellom vår nysgjerrighet og naturen.

Vi er ikke den som vil gå nærmere inn på disse, hvad skal vi kalle det; klamme forhold. Vi toer kort og godt våre hener og låner heller lønningen til etparr av gutta og spiser et dårlig måltid mat, på Imperial eller Old Mill eller noen av de stedene hvor man resikerer å få samme servis som officererne og idet- heletatt føle seg, i alle fald nesten som befal.

Det vil si. Vi går igrunnen slett ikke på disse stedene. Det er bare de andre gutta som går der. De seiler avsted i kvellningen og skal efter eget utsagn på Ryoal Y. med "alle tiders lekkreste". (Jeg beundrer omtrent allt hos disse som trekker omkring med alle tiders lekkreste - undtagen smagen).

Tvertimot vi sitter igrunnen her i vaktarresten. Vi har sittet her en stund nu og har vendt oss til tresmaken i uevnelig legemsdel og skrudd over på hjemmehygge. Det vi mener er at noen hver kan bli lei av alltid å operere i flokker på omtrent to hundre. Det minner en likesom om hornkveg på vei op den stene-ete stien mot grønne søtervolder og rødt hus som likesom blir nymalt av solen som kikker på skrå ned mellom snefjellet som ruver i blåningen og ... ja altså, tross alt så er det hornkveg som vi har sett ned på selv om de aldri så mye har ferdedes på hyggelige søterstier.

Også denne ideen med komunale sengerum. Man hører folks privatliv i timevis efter at man har tenkt å skru på den drømmeløse. Under oss sover en fyr som drømmer psykoanalytiske skoleeksempler og hvisker ting så helt uhørte at vi ikke kan

da dem i vår snørpete penn, og han som ligger fire båser - ja jeg sa båser som driver med en egen privat stillingslinje og holder varmkjøringsprøve på en tre fire curtiss. Kom ikke til meg å si at fyren snorker. Det livet har ingenting med snorking å gjøre.

Men somsakt her inne i vaktarresten er det idyll. Her kan du la din personlighet utfolde deg fritt og dyrke åndslivet og motta politiavdelingens spesielle uhemmede service.

Ikke fordi vi behøver å være utakknemmlige for åndslivet på brakka heller. Bare på vår beleggning er det tre kretsmestere i grove vitser og en som er sötten ganger internasjonal. Helt fin. Men, hvis man somsakt vil ha åndsliv ja Goethe og Balzac Ibsen og Björnson og i det hele tatt. Vel da er denne hjemlige stuen som likesom så foretningsmessig er kaldt: vaktaresten, stedet.

Den er holdt i smakfulle nyanseringer av grått og en annen farve. La oss kalle den brun. Og her er det da man med en gang finner Ibsen og Voltaire og "The-lake-poets" hånd i ånd.

"Kyss meg i r..."
står det nederst
ved døren risset
omhyggelig inn
med neglen. Sett-
ningen er ikke sig-
nert, men forfat-
teren røper smag
i ordvalget. Hvor-
for han vil at
ovennevnte hand-
ling skal finne
sted står ikke be-
grunnet. Tresmak
kanskje? eller
folk har jo så
mange rare lys-
ter. Höiere oppe
står det med en
fyndig blyant-
skrift noe som
røper mere real-
isme: "Lukk op
for faen". Den er
plasert på døren
og tyder på at
vedkommende av en
eller annen grund
vil ut. En felle
i ånden har like
under skrevet:
"Ja riktig, ja"
så det ser ut til
at de to har fun-
net hverandre
akkurat der.

Ikke fuldt så
sikker i stilen
er han som midt
på allt det grå

har notert: "For all hælvede" og dermed noe dunkelt uttrykker at han er skuffet over opvarningen, middagen har kanskje vært litt vel fiskeskaus, eller hvis det var vinters tid er det lett for folk selv uten opserver-skole å forstå at han beklager seg over temperaturen. Det er uforståelig hvordan de klarer å holde temperaturen slik konstant fem grader celsius (lik 8,734 fahrenheit) lavere innenfor enn utenfor.

"Huff og huff og atter huff" sier en som på neste linje sklir utenfor all anstendighet og censur. En riktig utaknemmelig fange. Men vi er jo alle bare mennesker....

Unge Christiansen driver mere i opplysningens tjenste:

"270 Christiansen 30 døgn
- 20 døgn

20 døgn left. og dermed har han

holdt opvisning i suptraksjon og luftet engelsken sin litt og kort sagt nesten kvalifisert seg for flyskolen. Men densort "gjeikk" settes ikke pris på. Like over står en hånlige kommentar: "So Hvatt"? av en som etter skriften å dømme har begått tre mord med øks. Men dermed er ikke saken oppgjordt. Christiansen tar suverent innersvingen på ham idet han ser ut til å ha fått syv nye døgn og i sin gamle kjendte stil sier han: "270 Christiansen 7 døgn"

"and what do you mean by: so hvatt?"

Men etparr steder har en av disse som iriterer oss vært med sin Parker. En av de med S. til artium og speidergutt som sikkert kommer inn. Alle ved hvad jeg mener når jeg sier kommer inn. Han har simpelthen gjort livet surt for oss herinne ved å skrive alskens usmakelige ting på veggene. Uforståelig. Langt inne i høiere hjørne - fyren må ha benyttet taburetten, hvis han ikke er 8 fot, 3. - sirlig notert: " -finne en egoismens filosofi,

Jeg eller de....

Og føre jaloux,

Jeg eller Du ..."

Men like over knaggen (som er flyttet ned av en som hvet hvor kanggen skal stå, og har gjort det klart ved å skrive om sin innsikt med de kloke ord: "Her skal knaggen stå") har den underfundige skrevet:

" Herren tok og herren ga' "
å langt ifra.

Du er din egen lykkes sme'
husk på det....

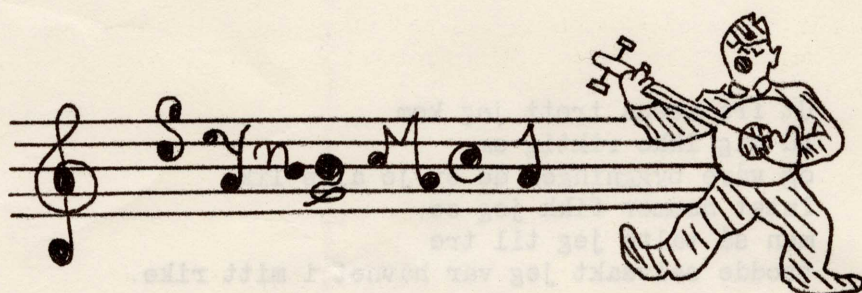
Og rundt omkring er det kunstnerhenner som har vist en likefrem religiøs hengivenhet for problemet at menneskene skal bli tallerike som stjernene på himmelen og sanden på havets bund. Ikke så godt laget kanskje, men det gamle motivet er gjennskapt med opriktig trang..... Og vi sitter med ryggen mot veggen og ser på alle disse tegningene og all denne skriften og det hele får liv, vi ser dem for oss alle de som har sittet her for oss og vi føler sammen med dem.....

Også kan alle de som strever omkring i den gudsforlatte verden utenfor uten tid til annen tanke enn hvad de skal finne på å gjøre om kvellen for så når kvellen kommer bare å grue seg mere til neste dag. De kan, ja de kan rett og slett ha det så godt.

For vi har da i alle fald laget oss apetitt på hverdagen utenfor. En grå sjuskete dag med perm.-nektelse ser vi frem til som sommer på Staver'n med sol og sjö og røde svaberg som stønner av varme og hvit seilbåt i allt det blå solglitteret med kjekk mann i hvite bukser ombord og langt ute en båt som skal til verden, utenfor. Kanskje til Canada?.....

Men oppe i vinduet står det: "J Weltzinn 32 dögn" og det er rekorden så vidt vi kan se og ingen har rørt mesterens navn med så mye som en skidden finger.

le-ja.

A L E K S A N D E R o g M A R G U I D O .

To brödre gikk engang tilsjöss med skonnertbriggen "Fido",
Aleksander var den enes navn, Den andens var Marguido.

Deres gamle mor en trondhjemsnál dem begge lot forære.
Aleksander bar den på sitt bryst, Marguido lot det være.

En natt fallt kokken overbord mens han stod ved vaskebaljen.
Aleksander övet redningsdåd, - - Marguido fikk medaljen!

På Zanzibar no'n rövare "Fido"'s skipsgutt ville henge.
Aleksander reddet guttens liv, Marguido tok hans penge.

Så kom de på sin lange reis omsider til Torino.
Aleksander skrev et brev til mor, Marguido gikk på kino.

Så satte de for England kurs, men skuten "Fido" velvede.
- - Aleksander kom til Himmelen, Marguido kom til - - - England.

Den som sover synder ikke.

(mel. På Fjellveien.)

Det var en aften jeg var trett
riktig søvnig, god og mett
Det var en vinteraften av den triste arten
Intet ondt jeg pönste på
kuns te senga jeg ville gå
men hör nu her hvad der hendte mig i farten.

Ut fra messa trett jeg kom
så mig ikke riktig om
og våre bygninger de er jo alle like
Intet nummer fikk jeg se
men så talte jeg til tre
trodde selvsakt jeg var havnet i mitt rike.

Södelig jeg sovnet inn
beroliget på sjel og sinn
Det er deilig med disse natteblunner
trett av dagens strev og slit
og litt öl med 9 proof sprit
drömte jeg om sol og palmelunner.

Men pluttselig min sövn den fikk
et durabelt dolkestikk
Revet ble jeg ut av sengens lune varme
Fremfor senga mi der stod
mens jeg ropte H. 2.
en bataljon med gevær i sine arme.

Så avsted de dro med mig
la det dure tenkte jeg
og det durte bort til huset nær ved porten
Men en slik en kostbar natt
har jeg ennu aldrig hatt
snart så står vel igjen i bare skjorten.

En redaktörs bekymringer.

Ja er det ikke fært kanskje med alle de bekymringer som kommer ramlen-
de ned over en gammel skallet redaktörs gråhårede hode. Som han sitter der i si-
ne skjorteermer og lar en tykk havaneser gå opp i rök, kommer trykkerisjefen og
forstyrrer idyllen og tankerekken. Trykkeren var nedtrykt. Med sterke uttrykk
delaktiggjorde han redaktören i sin nedtrykthet. Det gjore et dyft inntrykk på
redaktören som nå venter stort innrykk av andre ansatt ved avisens forskjellige
avdelinger. Der var visst laget enslags fagforening med böker, unnerskrifter og
saker og ting. Han mumlet til og med noe om fingeravtrykk. Dette måtte antagelig
være som kvittering i medlemsböken. Så nå turde han ikke trykke noesomhelst len-
ger, uten ordre fra fagforeningen. De hadde lenge övet trykk på ham og nå var han
endelig unnertrykket. Redaktören som ikke absolutt stod på noen god fot med denne
fagforeningen, klödde seg meget eftertenksomt i hodet, nærmere bestemt bak öret;
og håpet at alt nokk vilde rette på seg i marsjen. Han hadde akkurat rukket å gi
trykkeren tilstrekkelig livsmot påny så det på side 16 beskrevne blick atter ut-
strålte fra trykkerens synsredskaper og det gamle velkjente smil skulle nettop
til å forme seg om hans munn, da dören göyv opp og setteren kom settende som en
vill setter (engelsk sådan-fuglehunn for den som ikke veit det).

Begge disse to hederskarer kom igrunnen i et og samme ærend. Slik kan
altså den samme ting ramme to nær hverandre arbeidende personer på så vidt for-
skjellig måte. Saken var at ifölge fagforeningen skulle tas hensyn til sånn og
slik og etc. i det uendelige. Det hele komplicerte eksistensen så det ikke var no
morro å leke lenger. At der trengtes papir for å trykke hvad det så enn var, det
var forståelig, men at man for å få lov til å trykke skulle trenge papirer, til
og me stemplete sådane, se det gikk langt over deres forstann og et stykke inn i
prestens. Nå var det et point til ved dette. De var komplet overbelastet med ar-
beide på vårt blads trykkeri, og da dette var eller rettere er byens besste og
mest moderne, fikk det selvsagt jobben med å trykke også dette stempelpapir, og
det hastet fært. "Den som har ham skal gives" citerte redaktören etter en sviktene
hukommelse grunnet de mange arbeidsfylte nattetimer i redaksjonen.

Redaktören snakket for fulle mugger en lang stunn og tilslutt fikk
han dem til å forstå at der virkelig var en krig til et eller annet sted ute i
verden. I den store forunderlige verden. Unner en krig ute i verden - en verdens-
krig - var det bare rimelig at intet unyttig ble igangsatt så der måtte altså
være en god grunn også i dette tilfelle. Da de fremdeles ikke kunne innse det,
klippet redaktören lett og lekende ut en overskrift fra et konkurrerende organ og
viste dem. Derav fremgikk tydelig at der bare i staden Toronto ble spart tonnevis
av papir for krigsbruk. De forstod da fluksens at når vi bare hadde fått brukt op
dette ville krigen være vunnet, kanskje uten annen asistanse fra vår side. Imidler-
tid skulle også avisen trykkes. Skulle man vente til de stemplete papirer var fer-
digtrykt? Redaktören la sitt hode i blöt og sitt ansikt i de fra för så velkjente
foller og spekulerte hart på hvordan denne sak skulle gripes an. Som lyn fra klar
himmel, tvers gjennom rökskyer og hjernemasse, skar det gamle gode komando-ord:
"Gi Fan" og fremkalltes påny i errindringen. Ordren ble parert på stedet, avisen
gikk i trykken og den sorg var slukket.

Hvor lenge var Adam i Paradis? Til Eva kom! Det er ikke sikkert det
ville vært bedre om hun ikke var kommet. Avisen kunne ihvertfall hat bruk for en
liten Eva akkurat da, for typografen, der i likhet med det övrike trykkepersonell
hadde vært overarbeidet og næsten utkjørt, bröt plutselig sammen. Det skal være
usagt om det var fingrene eller öynene det var værst med. Sikkert er det at ikke
var'n riktig bra sjæl heller. Redaktören frykter nå fabriktilsynet, sunnhets-
uvesenet og hvad de nå heter alle disse velfærdsinstitusjoner som gjør livet surt
for en fremadstræpende ung mann med en lys fremtid bak seg. Han skyter hjertet

opp i halen, venter tålmodig som fåret foran slakterbenken og forsøker å forbedre seg på det værste. "Jeg ska' væl få sjiylla for dettane au" tenker han og minnes den stakkars forskremte lille gutten som sa så da mora hans hadde fått tvillinger.

Sykdom og annen elende er en ting, å få avisen ut er en annen. Posten må som bekjent frem. Ikke en mann kan avsees fra nogen av de andre avdelinger innen den edle trykkekunst. Der er like sprengt over hele linjen. Der er ialfall god grunn til fornøyet å gni sine hender over at ihvertfall ett foretagende er innbringende. Abonnementsprisen er som bekjent minimal, og dekker på ingen måte de løpende utgifter til redaktørens cigarer engang. Skulle vårt lille accidenttrykkeri, som redaktøren kaller det p.g.a. de mange småuhell og hendelser, være nøtt til å hyte ekstrahjelp på overtidbetaling? Der er en råd for alt, og her kommer trykkeren igjen med sitt hannlag og sin hannlanger. "Her kommer dine armer små" synger han og tilbyr en hann eller fler til typografjobben. Med et varmt hanntrykk entes man om å gå til verket - hannverket, og trykkeren gikk straks igang på egen hann. Resultatet ble som vi alle vet V E L K O M M E N.

En annen bekymring er den at folk venter lissom noe av en stor storstadsavis nå om dagene, selv om de ikke selv vet hvad. Ettersom L.N.A. aldrig slår opp med kjempeoverskrifter om seirrike tilbaketog optil flere ganger ukentlig, ei heller tygger drøv på dun & körk samt andre minneverdige stordåder, må vi forsøke å hjelpe oss med noe annet. Redaktøren galoperer derfor runnt og maner til dåd sine trette, utslitte og delvis sovende stridsfeller. De fleste har vært med på mangelen en hård dyst för, kallet sjöslag, og kan kanskje manes opp til slag igjen. Den store Pan som nå har ligget i hi eller dvale et halvt år og noen dager og timer lyktes det ikke å vekke för umiddelbart för avisen gikk i trykken. Da våknet han med bram og brask. Til og med to ganger. Hans vekkelse eller oppvåkning lettet imidlertid en stor svær liten stabbesten fra redaktørens krumbøygde rygg og bekymrete hjerte. Den store Pan slog da fluksens retrett på hurtige versfötter til rytmen av: "Nu hvil dig Borger, det er fortjent". Måtte den ikke vare for lenge thi da opstår der nye bekymringer hos redaktøren.

LYKKE FOR NOEN, ULYKKE FOR ANDRE.

Höyttaler er et ord eller la oss kalle det et begrep som av og til brukes om en hustru, ofte om en svigermor. Vi tror imidlertid at deres röster ville lyde omtrent som aftenvindens stille sus sammenlignet med hvad vi har her. Der har tidligere i vårt blad vært nevnt noe om radioelere som simpelthen elsket å påtvinge naboene sin musikk. Her blir vi imidlertid påtvunget alskens bråk og leven, bare ikke musikk. Til og med om natten hender det at en eller annen klåfingret beboer av nr. 13 föler lyst til å la forskjellige ulykk-

fortsettes annenhver side utover.

B O K A N M E L D E L S E R.

Bokflommen uteble riktignokk, men her er da bøker nokk alikevel til unnerholl og selvstudium. Vi sitter netop her med den nye lille forklaring på ord og gjerninger. Den er typebetegnet L.N. 603 og er like lett skrevet som lest, beregnet som den er på folk med lite kjenskap til fremmedlansk. Den anbefales derfor til skjønnere av kunst og sprog, særlig det siste.

Vi begynner på toppen av alfabetet idet første kapittel starter med "Axis of Earth". Dette er igrunnen ikke så faretruende som det høres ut til. Igrunnen er det bare en akse laget av jord og som jora sveiver omkring med inni seg. Til jord skal vi blive både aksemakter og andre så den saken er nokk iorden den. Mindre spennende er det å lære at det store forunderlige Azimuth som vi ventet oss så meget av ganske enkelt betyr Azimuth. Derimot hører vi noget meget interessant om et couple. Vi har jo altid regnet dem som et par enten de var forlovet eller ei, men her får vi definisjonen på et slikt par. Det er kallt paralelle motsatte krefter. Ja De forstår det vel - - -. Det er forresten noget i det der. At vi aldrig tenkte på det i vår ungdom!

Polakkene har ikke hat det godt de siste årene. Det vet vi alle. Daglig leser vi om the poles. Forfatteren har tydelig syntes der ble skrevet formeget. Han forkortet dem derfor til poler. Rhumb Line har intet å gjøre hverken med Lebens Raum eller oppstilling til dans. Det er kort og godt et feiende flott uttrykk for Loxodrom. Tilbake til aksens igjen. Denne gangen dreier det seg om øldrikkere. De omtales derfor som Axis of barrel. Oversetteren må sikkert ha satt stor pris på denne rettningslinje som han kaller kjørnelinje. Eller kanskje han tok feil og trodde det dreiet seg om en smørbutt? Likeledes utdyper han uttrykket ballistic for oss. Dette har, som vi antok, intet med balett å gjøre, men betyr igrunnen rett og slett ballestik med stor B og en enkelt k. Så hopper han igjen lett og lekende tilbake til det øldrikkende par og snakker om å sette på tappen. Dette må bero på en slags trykkfeil. Vi kaller det for sikkerhets skyll å sette i tappen. Dette kalles på ny-engelsk (om slikt finns) for Superimposed images.

Når vi så i kapitel 3 leser om fuktighet og relativ sådan, forstår man lett at forfatteren har slått følge med tidligere omtalte par. Han bruker nemlig da uttrykk som tetthet, despression, høytttrykk, vindgufs, vindflaker og Lapse rate. Vi vet da hvad klokken er slagen. Så kommer han inn på fordampning av unneravkjølte dråper hvorpå han glir inn i tåka og blank-is. Vi forstår herav at han er kommet til köys på dette stadium. Så virvler det litt med ugjennemsiktig sludd. Selv den ringeste tvil er nå fjernet.

Neste dag beveger han seg atter lett og lekende på fremmedlandskt sprog og forteller om dette fyllingstykke. I gamle dage kallte vi det bakrus. I denne forbindelse nevner han kulestopper, uten å komentere nærmere. Vi lar spørsmålet gå til våre lesere. Er det for sjösyke eller for krigere. I begge tilfeller vil det være aktuelt. Vi sier det er for sjösyke krigere. Dermed er gåten löst. Når forfatteren i kapittel 4 henfaller til Drowsiness forstår vi boken fullt ut. For at der ikke skal være noen tvil forklarer han betydningen av dette ord: Vi fatter oss i korthet og refererer kun: Tretthet, slapphet, sövnighet. Altså stort sett het.

I neste kapittel åpner han throttlens for å gi motoren tid (og plass) til å komme inn. Dette sted kalles Flat spot og er intet oppholdsted for flat footies.

Her kommer imidlertid en sidevei langskips, eller var det et langskip sideveis. Nei det må være langveis også sideskips eller tverskips. Han er sikkert fallt tilbake til gårsdagens stemning igjen. Hva med en kulestopper rett nå? Når vi lenger ned leser noe om en klaff, forstår vi at denne må være fallt ned for ham. Dette bekreftes ytterligere i kapittel 5 hvor han repeterer en masse ord. Av gammel vane vet vi at det første skal være engelsk og det andre skal være norsk og det må jo være nokk å vite. Vi overlater til leserne å se saken fra sin egen angle of view, eller rettere vinkel mellom to linjer som det heter på godt norsk.

Skomakere har vi mange av, men her trenger vi sikkert fler. Her kommer et helt kapittel for seg selv med lappete fotos. De er til og med overlappet, eller skal ihvertfall bli. Her nevnes i sakens anledning en linje som overlapper hverandre. Dette må være mystikk fra den fjerne østen som nå rykker oss inn på livet. Østens mosaikk er en misforståelse etter dette. Til mosaikk hører både karter og fotografier. Hvis ikke blir der ingen mosaikk. Derimot var time interval for vanskelig selv for forfatteren. Han hoppet bukk over dette kildne tema. Vi öyner igjen siktbarhet og snur om til siste side.

Her kommer de store scener med forklaringer på dramaet. Han fastslår her noe om en tilhørende lidelse, (Dette har vi forstått lenge) og hjelper en fyr i køi. Så kommer oppropet om C.B. og militærprest - med rapport til en årvåken krigsrett. - - Kino "flygetur" og tretthet følles så yndig ad. Så ymter han noe om å istannsette en uniformskappe. Når han så avslutter med en ordonaans som kom med buskap om arbeidsmåten ved "Vingen" og vaktens fremgangsmåte og etc. sier vi(d)kun.

C.Sel & Döm

fortvætt.

salige toner synge utover anlegget. Selv da kan en altså ikke føle seg trygg, tross alskens vaktholl, eller kanskje netop derfor.

Nå har nå engang ikke alle den samme oppfatning av musikk og heller ikke samme evne til å forstå. Når man da desuten går mer inn for høyttaler enn musikk blir der liten hygge for naboene. Der lyder rene tordenskrall,ul, skurringer og hyl ut av de forskjellige høyttåletuter anbrakt innenfor leirområdet når de mørkeblå bortifra nr.13 slipper hestekreftene løs, og det ynder de å gjøre. Den eneste som kan hamle opp med dem er direktören fra Kirkegaten når han en gang imellem er hernede. Det er imidlertid forståelig at der da brukes full styrke så de stakkarne i Kirkegaten også kan høre litt av hvad som foregår.

Nå er jo engang moderne musikk mer leven enn noe annet, men det er ingen grunn til derfor bare å lage bråk av de tre stakkars gramofonplatone leiren er i besiddelse av til bruk for oppvekkelse og oppstandelse. Selv om 13 for mange er et uheldig tall, så la det ihvertfall ikke bli det for hele leiren. La oss ihvertfall få en sjanse til å gjette enten det skal forestille musikk, opprop eller tilkallelse til møte her eller der (uttales med skarp e). Når man for eksempel ligger makelig henslengt i køya en årlig morgenstunn på rummet (uttales med åpen u og t tilslutt) kunne det være hyggelig med en marsj eller to for riktig å få fart i sakene med påkledning og alt som dertil hører.

fortsettes annenhver side utover.

Fölgende brev er mottatt.

Peace through Victory.

The good luck of London was ^{Ont.} sent to me, and I am sending it to you within 24^{hrs} hrs. It was started by an American officer, and has been ^{sent} around ⁱⁿ the world four times. ^{and 1/2}

The one who breaks the chain will ^{be free} have bad luck. Copy this letter ^{5 copies each time} four times, and see what happens within four days after you have ^{phon} posted it. Do not keep this letter, ^{by yourself, but} send this and the four copies to people whom you wish good luck. Gracie Fields received \$ 84 000 after posting ¹⁰⁴ it. Dr. Ambrose won \$ 24 000, but ^{a part of} lost it because he broke the chain. ^{off the handcuffs}

This letter will bring you good luck four ^{for the next} days after posting it.

DO NOT SEND MONEY! **BACK TO ME PLEASE.**

v. **alentine.**

Mrs. J.W.Nash jr. 523 Peachtree Street, Emporia, Virginia U.S.A.
spør etter sin onkel Berger Hansen. Han har hotell på Lillehammer.
Tyskerne tok det til hospital. Aase, Ulf, Pelle, Helge og Kjeld er barnas navn.
Navnet Hansen kan muligens være forandret til Haslev. En av sønnene ble
muligens drept under krigen.

Mrs. Laurence Nelson, Route 2, Nora Springs, Iowa U.S.A.
spør etter nytt vedrørende hennes familie.
Far: Julius Bjerkan, søskend: Astrid, Otto og Kristian Bjerkan og
fru Aakervik, fra Namsos, Overhalsveien 13.

fortsatt.

Imidlertid blåser l3folket marsjen en lang marsj og slipper løs alle
de til disposisjon værende krefter, som så bolter seg villt langs tråder og
bukter for tilslutt å komme veltende som et stenras ut av høyttaleren. Den som
ikke er vant til dette søker fluksens dekkning. Han må jo tro at det minst er
jordsjelv med flyangrep og annen vederstyggelighet. Vil man bevare sine tromme-
hinner må en forte seg å krølle sammen et par ulltepper og stikke et i hvert øre.
Med hodet dypt begravet unner puten og resten av ullteppene over det hele han
må ikke bare klare dette, men til og med få forståelsen av at der står en gra-
mofon og surrer unner sengen. Vi vet bare at den er langt borte derfra tross alt.
Skulle du imidlertid gjøre dette med ullteppene og sån, og inspeksjonen være
tilstrekkelig scenevant til ikke å søke dekkning, men tvert imot foreta en runde,
da er du ferdig og moden for refselse. Hvis du er snar nokk når reveljen går kan
du rekke ut til et sikkrere sted før livet begynner.

Skulle der innen l3folket finnes, ikke 7 ganger sytti, men bare en
eneste en med bitte lite grunn ide om musikk og en høyttalers anvendelse, samt
desuten skulle kunne snakke norsk og være i besiddelse av et forståelig organ,
ville vi be så ydmykt om å få ham fast ansatt til felles besste. Som det er nå
virker det både oppslitende og

l3de.

Det var engang i riktig gamle dage at der, ikke utgikk befaling fra keiser Augustus, men at såvel mynt-som måo-og vektsystemet ble lagt om til noget enklere og bedre. Dette skjedde ikke over her. En kone kom inn og skulle kjøpe et pund kaffe. Kjøpmannen forklarte henne at det nå het kilo. Kona, som tilsynelatende før hadde gjort fortvilete anstrengelser på å følge med i utviklingen, hadde ikke klart dette, og det ramlet tydeligvis litt for henne. Hun tenkte seg litt runnt, og sa så: "Ånei, å nei. Har'e fått nytt namn det au! Ja, ja så lat mej få et pund kilo da."

Grunnen til at canadierne fremdeles holler på det gammeldagse system begynner så smått å demre for oss.

ooooooo

Så var det Skotten da.

Det var en kjøpmann i Aberdeen som klaget på elastikken. Den røk når han målte den opp for salg.

ooooooo

Litt mere mose.

En tysker hadde hørt at "tjuaguttene" i Bergen var liddelig rappe i sine svar og vilde prøve om dette var sandt. Så gikk han bort til en gutt og spurte: "Har du sett en bil med apekatter kjøre forbi her?" Hvorpå tjuagutten svarte: "Nei, har du dotti a' kanskje?".

ooooooo

En fiskeskøyte på Vestlandet fandt tre tyskere i sjøen som de plukket opp. Skipperen gikk ned i lugaren for å hente noe papir for å skrive noe, og da han kom opp igjen var det bare to tyskere der. Skipperen spurte forbauset hvor den tredje tyskeren var. En av mannskapet svarte: Først så sparket vi i den ene og spurte om han var dau, og han svarte ikke. Så sparket vi i den andre som heller ikke svarte. Da vi sparket i den tredje og spurte om han var dau, svarte han nei. De lyg jo så, disse svina, så vi kasta 'n overbord.

ooooooo